

Tajni dnevnik
ADRIJANA MOLA
(13 $\frac{3}{4}$ godina)

Sju Taunzend

Preveo
Zoran Ilić

 Laguna

Naslov originala

Sue Townsend

The Secret Diary of Adrian Mole Aged 13¾

Copyright © Sue Townsend, 1982

Copyright © 2002 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Posvećeno Kolinu,
kao i Šinu, Denu i Elizabet,
uz ljubav i zahvalnost*

„Pol je hodao sa izvesnim grčem u sebi... ali je i dalje ćaskao sa svojom majkom. Nikada joj ne bi priznao koliko pati zbog tih stvari, a ona je mogla samo delimično da nasluti.“

D. H. Lorens, *Sinovi i ljubavnici*

ZIMA

Četvrtak, 1. januar

**NERADNI DAN U ENGLESKOJ,
IRSKOJ, ŠKOTSKOJ I VELSU**

Evo mojih novogodišnjih odluka:

1. Pomagaću slepima kada prelaze ulicu.
2. Kaćiću pantalone na vešalicu.
3. Vraćaću gramofonske ploče u omote.
4. Neću početi da pušim.
5. Prestaću da istiskujem bubuljice.
6. Biću ljubazniji prema psu.
7. Pomagaću siromašnima i neukima.
8. Pošto sam sinoć čuo onu groznu buku iz prizemlja, takođe sam se zarekao da nikada neću piti.

Otac je sinoć napio psa višnjevačom. Ako KDZZŽ* sazna za to, mogao bi gadno da se provede. Prošlo je osam dana od Božića, a majka još nije opasala zelenu kecelju od lureksa koju sam joj kupio za praznik! Dogodine će dobiti šipak.

Eto kakve sam ja sreće, izašla mi je bubuljica na bradi baš prvog dana nove godine.

* KDZZŽ – Kraljevsko društvo za zaštitu životinja. (Prev.)

Petak, 2. januar***NERADNI DAN U ŠKOTSKOJ. PUN MESEC***

Danas sam se osećao bedno. Kriva je moja majka, jer je pevala „My Way“ s vrha stepenica u dva sata ujutru. Eto kakve sam ja sreće, da mi baš ona bude majka. Moguće je da su mi roditelji alkoholičari. Iduće godine bih mogao da se nađem i u domu za nezbrinutu decu.

Pas se osvetio ocu. Skočio je i oborio mu model broda, a zatim odjurio u baštu zapetljan u brodsku užad. Otac je stalno ponavljao: „Tri meseca rada otišlo u nepovrat.“

Bubuljica na bradi postaje sve veća. Kriva je moja majka, jer nema pojma o vitaminima.

Subota, 3. januar

Poludeću zbog nedostatka sna! Otac je izbacio psa iz kuće, pa je ovaj čitave noći lajao ispod mog prozora. Takve sam ja sreće! Otac ga je i psovao. Ako ne pripazi, imaće posla s policijom zbog verbalnog delikta.

Mislim da je ona bubuljica u stvari čir. I baš je morala da izađe tu gde svako može da je vidi. Stavio sam majci do znanja da danas uopšte nisam uneo vitamin C u organizam. Rekla je: „Idi onda i kupi narandžu.“ To i liči na nju.

Još nije opasala kecelju od lureksa.

Biće mi drago kad ponovo krenem u školu.

Nedelja, 4. januar***DRUGA PO BOŽIĆU***

Otac ima grip. Ne čudi me, s obzirom na to šta jedemo. Majka je izašla po kiši da mu kupi neki napitak s vitaminom C. Ali, kao što sam joj i rekao – sada je isuviše kasno. Pravo je čudo što nemamo skorbut. Majka kaže da ne vidi ništa na mojoj bradi, ali to govori samo zato što se oseća krivom zbog načina na koji se hranimo.

Pas je pobjegao jer majka nije zatvorila kapiju. Polomio sam ručicu na gramofonu. Niko još ne zna, a ako budem imao sreće, otac će bolovati malo duže. On je jedini osim mene koji ga koristi. Ni traga od one kecelje.

Ponedjeljak, 5. januar

Pas se još nije vratio. Mirno je bez njega. Majka je pozvala policiju i dala im njegov opis. U njenoj priči izgleda ružniji nego što jeste: čuperci mu padaju preko očiju i sve nešto tako. Ja stvarno mislim da policija ima preča posla, da hvata ubice na primer, nego da traži pse. To sam joj i rekao, ali ih je ona ipak nazvala. Ako je neko ubije zbog tog psa, tako joj i treba.

Otac još lenčari u krevetu. Trebalo bi da je bolestan, ali primetio sam da i dalje puši!

Danas je svratio Najdžel. Pocrneo je tokom božićnih praznika. Mislim da će se Najdžel razboleti od ove iznenadne hladnoće u Engleskoj. Njegovi roditelji su pogrešili što su ga vodili u inostranstvo.

On još nema nijednu bubuljicu.

Utorak, 6. januar**BOGOJAVLJENJE. MLAD MESEC**

Frka oko psa.

Srušio je inkasanta s bicikla i pomešao mu sve papire. Očekujem da ćemo sada svi završiti na sudu. Policajac je rekao da moramo da pripazimo na psa i upitao koliko dugo šepa. Majka je rekla da on uopšte ne šepa i pregledala ga je. U prednjoj levoj šapi zaglavila mu se figurica gusara.

Pas je bio zadovoljan kada mu je moja majka izvadila figuricu i blatnjavim šapama je skočio na policajca. Majka je donela krpu iz kuhinje, ali je na njoj bilo džema od jagoda, pošto sam ja njome obrisao nož, tako da mu je još više uprljala uniformu. Policajac je zatim otišao. Siguran sam da je psovao. Mogao bih i da ga prijavim zbog toga.

Pogledaću u rečniku šta znači „Bogojavljenje“.

Sreda, 7. januar

Jutros je Najdžel svratio svojim novim bajsom. Ima bocu za vodu, pokazivač kilometraže, brzinomer, žuto sedište i veoma tanke trkačke točkove. Nije to za njega! On njime ide samo do prodavnice i natrag. Kad bih ja imao takav bajs, vozio bih se po celoj zemlji i sticao razna iskustva.

Moja bubuljica ili čir je sazrela. Veća sigurno ne može da bude!

Pronašao sam u rečniku reč koja sasvim odgovara mom ocu. *Simulant*. I dalje je u krevetu i kljuka se vitaminom C.

Psa smo zatvorili u šupu za ugalj.

Bogojavljenje je nešto u vezi sa tri mudraca. Čudna mi čuda!

Četvrtak, 8. januar

Sad i majka ima grip. To znači da moram oboje da ih dvo-
rim. Koji sam ja baksuz!

Ceo dan trčim stepenicama gore-dole. Večeras sam im spremio obilnu večeru: dva poširana jajeta s pasuljem i pu-
ding od griza iz konzerve. (Dobro je što sam opasao zelenu
kecelju od lureksa, jer su jaja izletela iz suda i prosula se
svuda po meni.) Malo je nedostajalo da im nešto ne skre-
šem kada sam video da *ništa* nisu okusili. Toliko bolesni baš
i nisu. Psu sam dao večeru u šupi za ugalj. Sutra ujutru dola-
zi baka, pa sam morao da očistim izgorele sudove, a zatim
da izvedem psa u šetnju. U krevet sam otišao tek u pola dva-
naest. Nije ni čudo što sam tako nizak za svoje godine.

Odlučio sam da ne studiram medicinu.

Petak, 9. januar

Cele prošle noći su kašljali i kašljali. Kada bi jedno presta-
lo, drugo bi nastavilo. Čovek bi pomislio da će imati malo
obzira prema meni posle onako napornog dana.

Baka je došla i zgrozila se nad stanjem koje je zatekla u
kući. Pokazao sam joj svoju, uvek čistu i urednu sobu, pa
mi je dala pedeset penija. Pokazao sam joj i sve one prazne
flaše u kanti za smeće i smučilo joj se.

Baka je pustila psa iz šupe. Rekla je da je okrutno od
moje majke što ga je zatvorila. Pas se ispovraćao u kuhinji.
Baka ga je ponovo zatvorila.

Istisnula mi je bubuljicu na bradi. Sada je još gore.
Kazao sam baki za zelenu kecelju, a ona mi je rekla da

mojoj majci svakog Božića kupuje džemper od čiste sintetike, a da ova *ama baš nikad* nije obukla nijedan od njih.

Subota, 10. januar

Prepodne. Sada je i pas bolestan! Povraća non-stop, pa smo morali da zovemo veterinara. Otac mi je rekao da mu ne kažem da je pas bio zatvoren u šupi dva dana.

Stavio sam flaster preko bubuljice da ne bih dobio baci-
le od psa.

Veterinar ga je odveo. Kaže da misli da mu se nešto zapetljalo u crevima i da će morati hitno da ga operiše.

Baka se posvađala s mojom majkom i otišla kući. Našla joj je one džempere sve izrezane u krpe za prašinu. Sramota, a neki nemaju ni da jedu.

Naš prvi komšija, gospodin Lukas, svratio je da obiđe moje, koji su i dalje bili u krevetu. Doneo je čestitku sa „najboljim željama za ozdravljenje“ i cveće mojoj majci. Ona je sedela u krevetu u spavaćici koja joj je više pokazivala nego skrivala grudi. Razgovarala je s gospodinom Lukasom maznim glasom. Otac se pravio da spava.

Najdžel je doneo svoje ploče. On je panker, mada ne vidim nikakvog smisla u tome pošto ne mogu da razumem reči. U svakom slučaju, mislim da postajem intelektualac. Verovatno zbog silne brige.

Popodne. Išao sam da vidim kako je pas. Operisali su ga. Veterinar mi je pokazao plastičnu kesu s gomilom kojekakvih drangulija u njoj. Bilo je tu parče uglja, jelkica sa božićnog kolača i figurice gusara sa očevog modela broda. Jedan gusar je mahao sabljom, što je psu sigurno pričinja-

valo grdne muke. Sada izgleda mnogo bolje. Za dva dana može da se vrati kući, nažalost.

Kad sam stigao kući, otac se svađao s bakom zbog onih praznih flaša u kanti za đubre.

Gospodin Lukas je na spratu razgovarao s mojom majkom. Kada je otišao, otac se popeo, zakačio se i s njom, tako da se ova rasplakala. Otac je loše raspoložen. To znači da se oseća bolje. Skuvao sam majci čaj, a da je nisam ni pitao. To ju je takođe rasplakalo. Nekim ljudima nikako ne možeš da ugodiš!

Još imam onu bubuljicu.

Nedelja, 11. januar

PRVA PO BOGOJAVLJENJU

Sada *znam* da sam intelektualac. Sinoć sam gledao Malkolma Mageridža* na televiziji i razumeo sam skoro svaku reč. Sve se slaže. Loše prilike u kući, bedna ishrana, ne volim pankere. Mislim da ću se učlaniti u biblioteku, da vidim šta će da se desi.

Prava je šteta što nema više intelektualaca koji žive u blizini. Doduše, gospodin Lukas nosi štofane pantalone, ali on radi u zavodu za osiguranje. Eto kakve sam ja sreće.

Prva, šta po Bogojavljenju?

Ponedeljak, 12. januar

Pas se vratio. Stalno liže ranu, pa mu okrećem leđa kad jedem. Majka je jutros ustala da bi psu namestila udobniji

* Malkolm Mageridž (1903-1990) – filozof, pisac i istoričar. (Prev.)

ležaj dok se ne oporavi. Napravila ga je od kartonske kutije u kojoj su nekada bile kese s praškom za pranje. Otac je rekao da će pas od toga da kija, pa će da mu puknu konci i onda će veterinar da naplati još više kada ga bude ponovo zašivao. Posvađase se oko te kutije, a onda je otac počeo da pominje gospodina Lukasa. Uopšte mi nije jasno kakve veze gospodin Lukas ima sa psećim ležajem.

Utorak, 13. januar

Otac se vratio na posao. Hvala Bogu! Ne znam kako ga majka uopšte i podnosi.

Gospodin Lukas je svratio jutros da pita majku da li joj treba pomoć u kući. Baš lepo od njega. Gospođa Lukas je napolju prala prozore. Merdevine na kojima je stajala nisu delovale baš sigurno. Pisao sam Malkolmu Mageridžu u BBC zamolivši ga da mi kaže šta da radim kao intelektualac. Nadam se da će brzo da mi odgovori, pošto mi je dojadilo da budem intelektualac sam-samcat. Napisao sam pesmu, i to za samo dva minuta. Čak i slavnim pesnicima treba više vremena. Zove se „Slavina“, mada nije reč o slavini, već o nečem daleko dubljem, o životu i sličnim stvarima.

Slavina, Adrijan Mol

Slavina kaplje, ne da mi sna

Ujutru vode biće do kolena.

Stradaće tepih, a otac moj,

Za novi ima da prolije znoj.

Gumicu sredi, tata, ti sad,

Nemoj k'o uvek da budeš gad!

Pokazao sam je majci, ali se ona samo nasmejala. Nije baš nešto pametna. Još mi nije oprala šorc za FV, a sutra krećem u školu. Daleko je ona od onih majki s TV-a.

Sreda, 14. januar

Učlanio sam se u biblioteku. Uzeo sam *Negu kože*, *Poreklo vrsta* i knjigu od jedne žene o kojoj majka stalno naklapa. Knjiga se zove *Gordost i predrasuda*, a napisala ju je neka Džejn Ostin. Primetio sam da je bibliotekarka bila oduševljena. Možda je i ona intelektualac kao i ja. Nije mi se zagledala u bubuljicu, što znači da se verovatno smanjila. Krajnje je vreme!

Gospodin Lukas je u kuhinji pio kafu s mojom majkom. Cela prostorija je bila u dimu. Smejali su se, ali su prestali kada sam ušao.

Gospođa Lukas je sada preko puta čistila ispust za kanalizaciju. Nije baš delovala raspoloženo. Mislim da gospodin i gospođa Lukas nemaju srećan brak. Jadan gospodin Lukas!

Nijedan od nastavnika u školi nije primetio da sam postao intelektualac. Biće im žao kad jednog dana budem slavan. Ima jedna nova devojčica u našem razredu. Sedi sa mnom na geografiji. Nije loša. Zove se Pandora, ali voli da je zovu Kutija. Bog te pita zašto. Mogao bih još i da se zaljubim u nju. Vreme je da se zaljubim, ipak ja imam 13 $\frac{3}{4}$ godina.

Četvrtak, 15. januar

Pandora ima kosu boje meda, dugu baš onako kako devojčaka kosa i treba da bude. Dobro je i građena. Gledao sam

je kad je igrala basket i grudi su joj se tresle. Malo sam se čudno osećao. Mislim da je to to!

Veterinar je psu izvadio konce. Ovaj ga je ujeo, mada mislim da se on na to već navikao. (Mislim, veterinar, za psa znam da je navikao da grize.)

Otac je provalio da sam slomio onu dršku na gramofonu. Slagao sam ga. Rekao sam da je pas skočio i slomio je. Kazao je da će sačekati da se pas sasvim oporavi od operacije, a onda će da ga šutne. Nadam se da se šalio.

Kad sam se vratio iz škole, opet sam zatekao gospodina Lukasa u kuhinji. Mojoj majci je sada mnogo bolje, pa mi stvarno nije jasno zašto ovaj uporno dolazi. Gospođa Lukas je za to vreme po mraku sadila neko drveće. Čitao sam malo *Gordost i predrasudu*, ali to je mnogo staromodno. Mislim da bi Džejn Ostin trebalo da napiše nešto modernije.

Pas ima istu boju očiju kao i Pandora. To sam primetio tek kada ga je majka ošišala. Sada izgleda gore nego ikad. Gospodin Lukas i ona su se smejali njegovoj novoj frizuri, što i nije lepo, jer psi ne mogu da odgovore na uvrede, baš kao ni kraljevska porodica.

Idem u krevet ranije da bih razmišljao o Pandori i radio vežbe za istežanje kičme. Ništa nisam porastao za poslednje dve nedelje. Ako se tako nastavi, ostaću kepec.

U subotu idem kod lekara ukoliko mi se bubuljica ne povuče. Ne mogu da izdržim ovako, da svi bulje u mene.

Petak, 16. januar

Svratio je gospodin Lukas i ponudio majci da je odveze u kupovinu. Mene su odbacili do škole. Toliko su pušili i sme-

jali se da mi je bilo drago kada sam napokon izašao iz auta. Usput smo videli i gospođu Lukas. Ruke su joj bile pune kesa iz prodavnice. Majka joj je mahnula, ali ova nije mogla da joj uzvрати pozdrav.

Danas smo imali geografiju, tako da sam čitav sat sedeo pored Pandore. Svakog dana je sve lepša i lepša. Rekao sam joj da ima iste oči kao i moj pas. Pitala me je koje je rase. Rekao sam joj da je mešanac.

Pozajmio sam Pandori svoj flomaster da oiviči Britanska ostrva.

Mislim da ona zna da ceni ove male znake pažnje.

Danas sam počeo da čitam *Poreklo vrsta*, ali knjiga nije tako dobra kao što je bila TV serija. *Nega kože* je super. Ostavio sam je otvorenu na strani gde se govori o vitaminima. Nadam se da će moja majka da ukapira. Stavio sam knjigu na kuhinjski sto pored pepeljare, tako da nema šanse da je ne vidi.

Zakazao sam pregled kod lekara zbog bubuljice. Pomodrela je.

Subota, 17. januar

Jutros sam se rano probudio. Gospođa Lukas je betonirala stazu pred kućom, pa je mešalica neprestano radila, dok je ona lopatom nabacivala beton i izravnavala ga pre nego što se stegne. Gospodin Lukas joj je skuvao čaj. Stvarno je ljubazan.

Najdžel je svratio da pita hoću li u bioskop, ali sam mu rekao da ne mogu jer idem kod lekara zbog bubuljice. Rekao mi je da on ne vidi nikakvu bubuljicu, ali mislim da

je to rekao samo iz učtivosti, jer mi je bubuljica danas bila veća nego ikad.

Dr Tejlor je sigurno jedan od onih lekara opšte prakse pretrpanih poslom, o kojima uvek pišu u novinama. Bubuljicu mi nije ni pogledao, samo je rekao da ne brinem i pitao me da li je kod kuće sve u redu. Ispričao sam mu o lošoj porodičnoj situaciji i bednoj ishrani, ali mi je on odgovorio da sam sasvim dobro uhranjen i da budem srećan što je ovako kako jeste. Takvo je naše državno zdravstvo!

Počeću da raznosim novine i da idem kod privatnog lekara.

Nedelja, 18. januar

DRUGA PO BOGOJAVLJENJU

Gospođa Lukas i moja majka posvađale su se zbog psa. Nekako je šmugnuo iz kuće i gazio joj po još mekom betonu. Otac je predložio da ga likvidiramo, ali je majka počela da plače i on je odustao od toga. Ceo komšiluk je bio na ulici, prali su kola i sve čuli. Ponekad stvarno mrzim tog psa!

Danas sam se setio svoje odluke da ću pomagati siromašnima i neukima, pa sam odneo neke svoje stare stripove jednoj prilično siromašnoj porodici u susednoj ulici, koja se nedavno doselila. Znam da su siromašni, jer još imaju crno-beli televizor. Otvorio mi je jedan dečak. Objasnio sam zašto sam došao. Pogledao je stripove i rekao: „Čit'o sam sve to“, i zalupio mi vrata pred nosom. Pa onda pomaži sirotinji!

Ponedjeljak, 19. januar

Postao sam član školske grupe pod nazivom „Dobri Samaritanci“. Pomažemo ljudima u našoj zajednici i slično. Oslobođeni smo matematike ponedjeljkom po podne.

Danas smo razgovarali o tome šta ćemo sve raditi. Mene su stavili u grupu koja brine o starim penzionerima. Najdžel je dobio skroz šugav posao – da pazi decu na igralištu. Smučilo mu se.

Jedva čekam idući ponedjeljak. Uzeću kasetofon da bih mogao da snimam priče matoraca o ratu i sličnim stvarima. Nadam se da ću dobiti nekog s dobrim pamćenjem.

Pas je ponovo kod veterinara. Stegao mu se beton u šapama. Nije ni čudo što je noćas pravio onoliku larmu na stepenicama. Pandora mi se nasmešila danas za vreme ručka u školi, ali ja sam se zagrcnuo od neke hrskavice, pa nisam mogao da joj uzvratim osmeh. Koji sam ja baksuz!

Utorak, 20. januar

Moja majka traži posao!

Sad mogu da završim i kao delinkvent na ulici ili tako nešto. A šta ću da radim za vreme raspusta? Pretpostavljam da ću po ceo dan da sedim u javnoj perionici da se ne bih smrznuo. Biću jedan od onih klinaca što nose ključ oko vrata. A ko će da pazi na psa? I šta ću da jedem ceo dan? Biću primoran da živim na čipsu i slatkišima sve dok potpuno ne upropastim ten i dok mi zubi ne poispadaju. Mislim da je majka veoma sebična. Ionako na tom poslu od nje neće biti nikakve vajde. Nije baš nešto bistra i mnogo pije oko Božića.

Pozvao sam baku i obavestio je o tome, a ona mi je rekla da za raspust mogu da dođem kod nje, pa po podne možemo da odlazimo u klub „Evergrin“ i slično. Kud sam je uopšte i zvao. Danas smo se za vreme odmora sastali mi Samarićani. Podelili smo starce među sobom. Ja sam dobio jednog matorog po imenu Bert Bekster. Ima osamdeset devet godina, pa pretpostavljam da ga i neću dugo imati. Sutra idem da ga posetim. Nadam se da nema psa. Muka mi je od kućića. Ili su kod veterinara ili bulje u televizor.

Sreda, 21. januar

Gospodin i gospođa Lukas se razvode! To je prvi slučaj u našoj ulici. Moja majka je otišla da teši gospodina Lukasa. Mora da je veoma uznemiren, jer kada se otac vratio s posla, ona je i dalje bila tamo. Gospođa Lukas je otišla nekud tak-sijem. Mislim da je zauvek otišla od kuće, pošto je sa sobom ponela i alat. Jadan gospodin Lukas, sad će morati sam sebi da pere veš i slično.

Večeras je otac spremao večeru. Jeli smo kari i pirinač iz konzerve, pošto je to bilo jedino što je ostalo u frižideru, osim pakovanja nekog zeleniša s kog se odlepila etiketa. Otac je u šali rekao da bi to trebalo da se pošalje zdravstvenoj inspekciji. Majka se nije nasmejala. Verovatno je mislila na jadnog gospodina Lukasa, koji je sada ostao sam samcat.

Posle večere sam otišao da posetim gospodina Bekstera. Odbacio me je otac kolima kada je krenuo na badminton. Kuća gospodina Bekstera se teško vidi s ulice. Oko nje se uzdiže visoka i ne baš uredna živa ograda. Čim sam zakucacao na vrata, neki pas je počeo da laje, reži i skače po poštan-

skom sandučetu. Čuo sam kako je neko oborio neke flaše i opsovao, pa sam zbrisao. Nadam se da sam pogrešio kuću.

Kada sam se vraćao, sreo sam Najdžela. Rekao mi je da je Pandorin otac mlekari! Sada mi se baš toliko i ne sviđa.

Kad sam stigao kući, tamo nikog nisam zatekao, pa sam nahranio psa, pregledao bubuljice i otišao u krevet.

Četvrtak, 22. januar

To da je Pandorin otac mlekari, čista je izmišljotina! On je samo računovođa u mlekari. Pandora kaže da će Najdželu da promeni lični opis ako i dalje bude širio klevete. Opet sam zaljubljen u nju.

Najdžel me je pozvao da sutra uveče idemo u diskoteku nekog omladinskog kluba. Prihod je namenjen kupovini novih loptica za stoni tenis. Ne znam da li ću ići, jer je Najdžel vikendom panker. Majka mu to dozvoljava, pod uslovom da ispod pocepane pankerske majice nosi štrikani prsluk.

Moja majka je išla na razgovor za posao. Vežba kucanje na mašini i više uopšte ne kuva. Kako će tek da bude ako dobije taj posao? Otac bi morao da lupi šakom o sto pre nego što se ova kuća raspadne.

Petak, 23. januar

Ovo mi je prvi i poslednji put da sam otišao u diskoteku. Tamo su svi bili pankeri osim mene i Rika Lemona, predsednika omladinske zajednice. Najdžel se celo veče pravio

važan. Na kraju je zihernadlom probušio uvo. Moj otac je morao da ga odveze u bolnicu. Najdželovi roditelji nemaju kola, jer njegov otac ima ugrađenu metalnu pločicu u glavi, a majka mu nema ni metar i žilet. Nije ni čudo što je Najdžel takav kakav je, kad su mu roditelji jedan manijak i jedan kepec.

Još nisam dobio odgovor od Malkolma Mageridža. Možda je u krizi. Intelektualci poput njega i mene često umeju da budu u krizi. Obični smrtnici nas ne razumeju i kažu da smo mrzovoljni, a to nije tačno.

Ceo dan me je bolela glava zbog majčinog prokletog kucanja, ali se ne žalim. Sada moram na spavanje. Sutra idem da posetim Berta Bekstera. Nisam pogrešio kuću, NAŽALOST!

Subota, 24. januar

Danas sam imao najgori dan u svom životu. Moja majka je dobila posao u zavodu za osiguranje, iako pojma nema s kucanjem! Počinje da radi od ponedeljka. Gospodin Lukas radi u tom istom zavodu. Voziće je na posao svakog dana.

Otac mi je loše raspoložen – zeza ga kuplung na kolima.

Ali najgore od svega je to što Bert Bekster nije nikakav simpatični penzioner! Puši, pije i ima vučjaka po imenu Sablja. Dok sam šišao gustu živu ogradu, Sablja je bio zatvoren u kuhinji, ali ni na trenutak nije prestajao da reži.

Međutim, ima nešto još gore od svega toga! Pandora je poslala s Najdželom!!!! Mislim da se nikada neću oporaviti od tog udarca.

Nedelja, 25. januar**TREĆA PO BOGOJAVLJENJU**

10.00 Razboleo sam se od brige, isuviše sam slab da bih mnogo pisao. Niko nije ni primetio da ništa nisam doručkovao.

14.00 Oko podneva sam popio dva aspirina za decu i došao k sebi. Možda će ljudi jednom, kada budem slavan i kada otkriju moj dnevnik, shvatiti muke jednog neotkrivenog intelektualca od 13 i $\frac{3}{4}$ godina.

18.00 Pandora! Moja izgubljena ljubavi!

Nikada neću milovati tvoju kosu boje meda! (Mada ti je moj plavi flomaster i dalje na raspolaganju!)

20.00 Pandora! Pandora! Pandora!

22.00 Zašto? Zašto? Zašto?

Ponoć. Pojeo sam sendvič sa sardinom i jednu mandarinu (zbog tena). Osećam se malo bolje. Nadam se da će Najdžel da padne s bajsja i da će ga pregaziti kamion. S njim više ne razgovaram. On je znao da sam ja zaljubljen u Pandoru! Ovo se uopšte ne bi ni dogodilo da sam za Božić dobio trkački bajs, a ne onaj bezvezni digitalni stereo-budilnik.

Ponedjeljak, 26. januar

Morao sam da ustanem iz svoje bolesničke postelje da bih pre škole posetio Berta Bekstera. Bila mi je potrebna čitava večnost da stignem do njega, jer sam prilično malaksao i morao sam svaki čas da zastajem da bih predahnuo, ali sam se ipak uz pomoć neke starije gospođe s dugim crnim brkovima dovukao do njegovih vrata. Bert Bekster je još bio u krevetu, pa mi je bacio ključ kroz prozor, te sam ušao

sâm. Sablja je bio zaključan u kupatilu; reżao je i zvučalo je kao da cepa peškire ili tako nešto.

Bert Bekster je sedeo u štrokavom krevetu i pušio, a u sobi je jako zaudaralo i činilo mi se da je to dolazilo baš od njega samog. Čaršavi su izgledali kao da su prekriveni krvlju, ali je Bert Bekster rekao da je to od sendviča sa cveklom koje uvek jede pre spavanja. Bila je to najodvratnija soba koju sam ikada video (iako mi nečistoća nije nepoznata). Bert Bekster mi je dao deset penija i zamolio da mu kupim *Morning star* na kiosku. Pored svega je još i komunist! Obično šalje psa po novine, ali Sablja je sada kažnjen jer je izgrizao sudoperu.

Prodavac u kiosku me je zamolio da Bertu Beksteru odnesem račun (za novine duguje 31 funtu i 97), ali kada sam ga predao starome, rekao je: „Ćoravi seronja!“, nasmejao se i pocepao ga. U školu sam zakasnio, pa sam dobio neopravdani. To mi je hvala što sam dobar Samarićanin! Na matematici sam, nažalost, bio! Video sam Pandoru i Najdžela kako stoje pripijeni jedno uz drugo u redu u trpezariji, ali sam odlučio da ih ignorišem.

Gospodin Lukas je pao u postelju jer ga je žena ostavila, pa sada o njemu brine moja majka kada se vrati s posla. Ona je jedina osoba koju on još želi da vidi. Kad li će majka naći vreme za mene i mog oca?

Moj otac se duri – mislim da je ljubomorani jer gospodin Lukas ne želi da vidi i *njega*.

Ponoć. Laku noć, Pandora, ljubavi moja kose boje meda.

XXXXXXXXXX

Utorak, 27. januar

Danas je na likovnom bilo super. Naslikao sam usamljenog dečaka kako stoji na mostu. Dečaku je njegov, sada već bivši najbolji drug, upravo preoteo prvu simpatiju. Taj bivši najbolji drug sada se bori za život u nabujaloj reci. Dečak posmatra svog bivšeg najboljeg druga kako se davi. Taj bivši najbolji drug pomalo liči na Najdžela. Dečak pomalo liči na mene. Gospođica Fosington-Gor, nastavnica, rekla je da moja slika „ima dubinu“, a ima je, vala, i reka. Ha-ha-ha!

Sreda, 28. januar

POSLEDNJA ČETVRT

Jutros sam se probudio malčice prehladen. Zamolio sam majku da mi napiše opravdanje za fizičko. Rekla je da joj je više dosta mog izmotavanja! Ne znam kako bi njoj bilo kada bi trčala blatnjavim igralištem po ledenoj kišici, i to samo u šorcu i majici? Kada smo prošle godine imali kros, ona je došla u *bundi* da me gleda i još je noge umotala u *ćebe*, a bio je *juni*! Sada se kaje, jer smo igrali ragbi, pa mi je oprema za fizičko bila toliko blatnjava da se crevo na mašini za veš zapušilo.

Zvao je veterinar i zahtevao da dođemo po psa. Tamo je već devet dana. Otac je rekao da će morati još da ostane dok on sutra ne primi platu. Veterinar prima samo keš, a otac nema keša.

Pandora! Zašto?

Četvrtak, 29. januar

Glupavi pas se vratio. Neću da ga vodim u šetnju dok mu ponovo ne izrastu dlake na obrijanim šapama. Otac je bio bled kada se vratio od veterinara i neprestano je ponavljao: „Uzalud bačene pare“, dodavši da od sada pas može da jede samo ono što njemu ostane posle obroka.

To znači da će pas uskoro da crkne od gladi.

Petak, 30. januar

Ona prljava komunjara Bert Bekster telefonirao je školi i žalio se da sam ostavio njegove baštenske makaze na kiši! Tvrdi da su skroz zardale. Traži odštetu. Rekao sam direktoru, gospodinu Skratonu, da su makaze već bile zardale, ali sam video da mi ne veruje. Održao mi je predavanje o tome kako stari ljudi jedva sastavljaju kraj s krajem. Naredio mi je da odem do Berta Bekstera i da mu očistim i naoštrim te baštenske makaze. Hteo sam da direktoru ispričam sve o groznom Bertu Beksteru, ali ima nečeg u gospodinu Skratonu od čega mi pamet stane. Verovatno zato što onako izbeći oči kada se razbesni.

Na putu ka kući Berta Bekstera video sam majku i gospodina Lukasa kako zajedno izlaze iz neke kladionice. Mahao sam i vikao, ali mislim da me nisu videli. Drago mi je što je gospodinu Lukasu bolje. Bert Bekster mi nije otvorio vrata kad sam pozvonio. Možda je umro.

Pandora! I dalje, dušo, mislim na tebe.

Subota, 31. januar

Evo ide februar, a ja nemam kome da pošaljem čestitku za Dan zaljubljenih.

Nedelja, 1. februar

ČETVRTA PO BOGOJAVLJENJU

Kasno sinoć odozdo se čula velika galama. Neko je oborio kantu za đubre i neprestano lupao zadnjim vratima. Moji roditelji bi mogli da budu malo pažljiviji, s obzirom na to da sam u emotivnoj krizi i da mi je potreban san. A opet, i ne očekujem da razumeju šta to znači biti zaljubljen. U braku su već četrnaest i po godina.

Po podne sam svratio do Berta Bekstera, ali je on, na svu sreću, otišao u Skegnes na izlet s penzionerima. Sablja je izvirivao kroz prozor dnevne sobe. Pokazao sam mu znak „V“. Nadam se da to neće zapamtiti.

Ponedjeljak, 2. februar

Vratila se gospođa Lukas! Video sam je kako je počupala drveće i žbunje iz zemlje, sve to utovarila u kombi zajedno s kompletnim baštenskim alatom i odvezla se. Na kombiju je pisalo „Dom za napuštene žene“. Gospodin Lukas je došao kod nas da porazgovara s majkom. Ja sam sišao da ga pozdravim, ali je bio isuviše uznemiren da bi me primetio. Zamolio sam majku da se večeras vrati s posla ranije, poš-

to mi je dozlogrdilo da toliko dugo čekam na večeru. Nije se vratila ranije.

Najdžel je danas izbačen iz školske trpezarije, jer se pobunio protiv jela rekavši da od rol-viršle služe samo „jebeni rol“. Mislim da je gospođa Lič bila u pravu što ga je izbacila, jer je to odvalio pred prvacima! Mi trećaci ipak moramo da služimo za primer. Pandora je sastavila peticiju protiv rol-viršli. Ja to ne potpisujem.

Danas je bio i dan „Dobrih Samarićana“, pa sam morao da obidem Berta Bekstera. Zato nisam bio na kontrolnom iz matematike! Ha-ha-ha! Bert mi je dao komadić „Skegneske stene“* i rekao da mu je žao što se žalio školi zbog bašten-skih makaza. Rekao je da se osećao strašno usamljeno i da se uželeo da čuje ljudski glas. Meni, da sam i najusamljenija osoba na svetu, ne bi palo na pamet da nazovem školu. Pre bih okrenuo tačno vreme, jer tamo možeš da čuješ ljudski glas na svakih deset sekundi.

Utorak, 3. februar

Moja majka već danima ništa ne pipa u kući. Samo ide na posao, teši gospodina Lukasa, čita i puši. Mom ocu je crk'o kuplung na kolima. Morao sam da mu pokažem gde staje bus za grad. Ima preko četrdeset, a ne zna gde staje bus! Izgledao je tako ofucano da me je bilo sramota da me ljudi vide s njim. Laknulo mi je kada je stigao bus. Doviknuo sam mu kroz prozor da u autobusu ne može da se puši, ali je on samo odmahnuo rukom i zapalio cigaretu. Kazna za

* Vrsta slatkiša. (Prev.)